

ČESKÁ VIZE

= deset nejdůležitějších hodnot, na kterých by měla stát budoucnost naší společnosti

KRÁTKÁ (cca 40 řádků, 1 strana A4) ESEJ (sloupek, črta, úvaha, reflexe, komentář, dialog, výzva, poselství, zpráva, dopis, návod, kuchařka, seznam, grafika...) formulovaná pro závěrečný díl ročního cyklu diskusí KABINET HAVEL – Úsvit v Čechách, který se uskuteční 19. listopadu 2009 v Brně.
www.usvitvcechach.cz

ANTONÍN HUVAR - ČESKÁ VIZE

zveřejněno v Kavárně iDNES v úterý 18. srpna 2009

Poznámky k vztahu v národě

Při rozboru přítomné úrovně v mnohých směrech, pokud pozorujeme dění v národě i ve státě, podléháme trestnímu kritickému hodnocení a tvrdíme, že je potřeba pozorovat kořeny, ze kterých naše skepse vychází. V přední řadě je to povrchnost, která nás objala jako náplň hned na počátku samostatnějšího národního života. Do čela se postavili nikoliv svobodně zvolení představitelé a ti, neměli odvahu pojmenovat pravým jménem přečiny a ničemnosti minulých desetiletí. Snad do těchto poměrů vidí důkladněji ta menšina, která strádala nebo imírala v kriminálech bolševického systému. Považujeme za křivdu prohlášení kontinuity práva, když se přitom nesmetli z cesty dřívější vykonavatelé tohoto ničemného zákona. Jak je možné, že stejní právníci, kteří posílali vlastence na mučidla, dovedli své dřívější výroky označit za omyl. Ovšem dobře placená místa neopouštějí. Proto se ocitáme i dnes v myšlenkovém i faktickém zajetí bolševické morálky. Na vedoucích místech zůstali nebo se určili lidé s podprůměrným charakterem, minulé i přítomné zlo přestává vadit, proto osobní i veřejné projevy jsou plny mravních provinění. Jen ten má mít právo v národě jiným ukazovat směr, kdo má jistotu, že základní normou života je pravda a ta nesnese v čele pidimužiky, kteří jsou obklopeni lidmi stejných pochybných kvalit.

Podobně, kdy část národa strádala, zatímco jiní dokázali bruslit v mnoha ohledech, národ se vrhl do systému bohatého konzumu a do praktik, které jsou odevždy dějinně nejlepší cestou ke zničení dobrého jména ať jednotlivce, rodin nebo celého národa. Ne zákon, ale konzum, ne mravnost, ale bezuzdné využívání věcí bez kritiky, ať jsou mravné či nikoliv. Hlavní chyba je vždy v hlavě. Nedobré, když je podporována pochlebníky, mravními slabochy a lidmi bez sebevědomí. Proč jsme odložili sebevědomí a obrátili jsme se k prostřednosti? Tento způsob života je defektní. Nebylo vyrovnáno zlo minulých let, ani odčiněno vrácením do hodnotných rozměrů platných mezi čestnými lidmi. To však platí jen mezi živými.

K osobnímu zamyšlení: Není minulá cesta k vlastní sebereflexi opomenuta, cena člověka spočívá v jeho podstatě a ne v umístění. Osobní svoboda každého z nás je zajištěna jen člověkem se životem bez zlovyků. Každá pravda se musí žít, ne jen hlásat. Na vedoucích místech v národě musí stát osobnosti, nikoliv mravní trosky. Každá cesta je bezpečná jen, je-li vedena poctivostí k desateru. Vraťme úctu k rodině, posilujme pevné svazky otec-matka-děti. Jen ve vzájemné věrnosti všech v rodině může růst hodnota národa. Je-li rodina nepevná ve své struktuře, marně budeme hledat sebevědomí v jednotlivcích. Na žádném vedoucím místě ve státě nesmí být nikdo, kdo neguje základní principy morálky. Veřejné zlehčování mravních norem vede nutně k rychlému rozpadu národního vědomí. I v osobním životě nesmí být minulost zatížena nevyrovnaným mravním skluzem. Žádná politická struktura nemá právo k výsměchu jakékoliv pravdy. Kde jednotlivci nedokáží žít podle pravdy a brodí se ve lži, nemají co předávat další generaci. Nic není tak důležité pro rodinu i národ jako důvěra v autoritu. Její odmítání vrhá všechny do trvalého smutku. Národ přežívá v jistotách, ne jen v bláhové naději.